

OVERDENKING

Luisteren is een kunst apart

Samuël had de HERE nog niet leren kennen (...) (1 Samuël 3:7)

Al heb je nog zulke goede oren, het helpt je niets als je niet luistert. Echt goed luisteren is een kunst. In de politiek, op het werk, op school. Maar niet in de laatste plaats in de kerk. 'Spreek, uw dienaar luistert.'

De mensen in Samuëls tijd hoorden wel de woorden van de HERE, maar ze luisterden er niet naar. Ze deden niet wat Hij tegen hen zei. 'Het gaat ook prima zonder God in mijn leven', dachten ze. En vooral in de tempel luisterden ze niet naar Hem. In de kerk zouden wij vandaag zeggen. Dat zou je daar toch niet verwachten. Als ze in de kerk zó bezig zijn, dan zeggen de mensen vaak: 'Laat maar.' En dan staat er: 'Er klonken in die tijd zelden woorden van de HERE.' Letterlijk staat er: 'gezichten braken niet door'. De HERE trok zich niet terug. Hij zweeg niet. Maar zijn woorden braken niet door. Het lijkt wel alsof de HERE tegen een muur oploopt bij de mensen.

Slechte voorbeelden

Hoe is dat in onze tijd? Haken velen vandaag niet af? Vaarwel kerk. Vaarwel God. Vaarwel christelijk geloof. Adieu. Tijdens ontmoetingen op een missionaire ronde hoor je: 'Mijn opa en oma gingen iedere week naar de kerk, maar ik niet. Wij doen er niet, of nauwelijks meer aan. Alleen met Kerst nog wat.' Dan vraag je je af: 'Wat moet er van de jonge generatie en wat moet er van die jonge Samuël terecht komen, met zulke slechte voorbeelden?' Nu staat er in de tekst iets kleins, maar het is o zo groot. De lamp van Gods liefde, trouw en goedheid, was bijna uitgedoofd. Dat ene woordje van de tekst: 'bijna'. Dat geeft licht en uitzicht.

Verlangen

Want in een tijd waarin niets te verwachten valt, komt de HERE naar de tempel om daar een jongen te roepen. En dan staat er van Samuël: 'Samuël had de HERE nog niet leren kennen.' Hij zal de verhalen best wel gehoord hebben, zeker van Eli. Hij wist precies hoe het er in de tempel aan toe ging, waarvoor de offers dienden. Maar hij kent de HERE

nog niet. Dat kan: dat je van alles op de hoogte bent, maar Hem persoonlijk ken je nog niet. Is dat wel ons verlangen? Zien we daar naar uit?

Wat een rijkdom

Er zit iets geweldig rijks in deze geschiedenis. Samuël kent de HERE nog niet, maar de HERE kent Samuël wel. Hij kent die jongen, dat hulpje van priester Eli. De HERE kent hem bij naam. Hij maakt contact en slaat een brug. 'Ik heb u bij uw naam geroepen. Samuël, Samuël.' En er staat zo nadrukkelijk: 'En de HERE kwam bij hem staan.' Wat een rijkdom. Alsof Hij wil zeggen: 'Jouw leven gaat Mij ter harte. Ik ga niet aan jou voorbij. Ik blijf net zolang staan tot het ook bij jou begint te dagen, dat Ik het tegen jou heb. Totdat het bij jou doorbreekt.' Samuël zelf had niet door dat de HERE hem riep, maar de oude Eli begreep het.

Vergeeten mogelijkheid

Begint er bij ons iets te schemeren, iets van die allang vergeten mogelijkheid? Dat de HERE ons allen persoonlijk kent en roept? Hij kent ons allen. Lees Psalm 139 er maar eens op na. En Hij roept ons door de verkondiging op zondag in de eredienst en door de week op catechisatie, gesprekskring, bijbelkring, groeigroep en gebedskring. Eli had het ook niet direct door. De HERE moest Samuël wel drie keer roepen voordat er iets begon te dagen. Wel kunnen we het advies van Eli opvolgen: 'Wanneer het gebeurt dat Hij je roept, moet je zeggen: 'Spreek, HERE, uw dienaar luistert.''' Samuël laat het woordje HERE weg. Die zegt als Hij voor de vierde keer roept: 'Spreek, uw dienaar luistert.' Luisteren is echt een kunst apart.

Bijbellezing: 1 Samuël 3 vers 1-21

*HEER, die mij ziet zoals ik ben,
dieper dan ik mijzelf ooit ken,
kent Gij mij, Gij weet waar ik ga,
Gij volgt mij waar ik zit of sta.
Wat mij ten diepste houdt bewogen,
't ligt alles open voor uw ogen. (Psalm 139 vers 1)*

R.H. Hekman